AUGUST ĐARMATI

NA PUTOVIMA VJEČNOSTI

20356

AUGUST ĐARMATI

NA PUTOVIMA VJEČNOSTI

Zagreb 1967
Izdalo Hrvatsko književno društvo sv. Ćirila i Metoda, Zagreb, Trg kralja Tomislava 21.

Tisak: »Tipografija«, Đakovo 1967.

PROLOG

Nije mudrost da pitanjem »čemu?«
I glupom rječju dokazuješ vješto,
Da je isprazna ništavost u svemu,
Neg u tom Ništa da pronađeš Nešto!

Jer zakon koji ogleda se svuda
u vječnom skladu prirodnoga toka,
Nije tek odraz neshvatljiva čuda,
Već snažne misli i smisla duboka.

Iako bitnost u samom životu
Spoznati nećeš od dna pa do vrha,
Shvaćamo ipak da kroz tu ljepotu
Odsijeva skladna i vječita svrha.

NADAHNUĆE

Zablista tamni prostor mraka
Kraj sreće koja sniva,
Prostruji svijetlom čudnog znaka
Sve što se na dnu zbiva.

Ponori zru puninom svježom,
Slutnje žudnjama bliskim,
Maštanja vrelih bačenom mrežom,
Svodovi postaju niskim.

Beskraj drhće mističnim valom,
Zanosom plodnih draži;
Uskrsnu svemir u srcu malom
Što izvor sunčani traži.

Ljepotom tkane tajne niti
Ritmičkim žarom planu,
Pokrenu dio naše biti
I biser sja na dlanu.

MOLITVA

Slavim Te, Tvorče, sumnjom što me takla
I bijedom teškom što se na me sruči,
I srećom što je od mene umakla,
Slavim Te kupom, kupom punom žuči!

Jer Ti si moćan i u Tvojoj biti
Odsijeva svrha svega što se zbiva.
Ja niti hoću niti mogu skriti
Što srce žudi i što duša sniva.

I niti mogu smatrati se boljim,
Zablude svoje nazvati vrlinom,
Pred Tobom mogu samo da ispoljim
Što mislim mišlju i što tvorim činom.

I mogu samo nadati se skromno,
Dok se od stida obrazi rumene,
I zemlja primi moje tijelo lomno,
Da nećeš strogo osuditi mene.

U CRKVI

O kol'ko svetih kapi plodne rose
U jednoj riječi ta molitva skriva!
Spusti pred Bogom pokajničke kose,
I priđi k vrelu, ključa voda živa.

Slušaj te riječi, kao svijetlo rone
U tamni ponor nemirnih dubina,
U njima zvoni tajna vasione
I divne žrtve raspetoga Sina.

Ne znam ti ime ni tko si, ni što si
Al neka bliskost struji među nama;
Isti nas zanos uzdiže i nosi
Gotskom ljepotom Božijega hrama.

Odgrni zastor s tvoje duše ledne,
I priđi k vrelu, ključa voda živa,
Da shvatiš tajnu moći duše čedne,
I sreću što se u bolima skriva.

STVARAOCU

Nek osjećaj plamti u dobru i zlu,
On ti uvijek zbori: živi a ne mri!
Smirenje se rađa na vulkanskom tlu!

Svejedno da l' slasno ili bolno vri
U svemoći svojoj usplamtjeli žar,
Vrhom iskušenja tek spoznanje zri.

Nije sve u tome gledamo li stvar
Veseljem il tugom u zanosu svom.
U smijehu i suzi leži skriven čar.

Jer ne stvara tuga naš duševni slom,
Niti radost blaga naš veseli dan,
Neg smisao jedan u životu tom.

Oboje ti daje i javu i san,
A ti, da bi dao svijetu njihov plod,
Ne smiješ da budeš niti jednoj stran.

Nosi uvijek zemlju i nebeski svod
u duši gdje blista stvaralački sjaj
I stvaraj i puni svoj životni brod.

I u svakoj luci svijetu nešto daj!

NA PUTOVIMA VJEČNOSTI

Žude u meni svi svjetovi moji
Čistinu staza slobodnih od smutnje,
Traženja dani prolaze kud koji
Nađene sreće krvare od slutnje.

Plamen što tinja u dubini tame
Slabi od bolnog daha iskušenja.
Ljepote što su određene za me
Samo su kobni predznak novih vrijenja.

Svijetle trenutke sjenči očaj straha,
Sve su težine prevršile mjeru,
Zlokobna miso preotimlje maha
I slabi nadu i ubija vjeru.

S gestom smijeha skrivam srž dubina
Ipak za svijetlom moja dna se bune
Tek tješi zakon raspetoga Sina
Da patnje nose plod trnove krune.

O, da l' tog časa, da li nebo slutim,
Ne znam, jer srcem nosim sumnje same,
Al znam da boli, koje tada slutim,
Osmijehom svojim u vječnost me mame.

KAD DOĐE VRIJEME

Jednom ću nakon svih iskušenja,
Nemira teških u mom lutanju,
Smirit se gdje se mir ne mijenja
U svemirskom vječnom šutanju.

Prestat će žamor lažnih zvukova,
Nestati teret teškog bremena,
Zanijet ljepotom vječnih mukova
Lebdjet ću izvan vremena.

Bez osjećaja za sva zbivanja
Stvarnost me neće više gušiti
Krasnu ljepotu smirenog snivanja
Život mi ne može rušiti.

Zamoren sitošću dnevnih kajanja
Sumnjama neću broditi;
Znam da ću izvan ovoga trajanja
Kroz smrt se ponovo roditi.

NEGDJE MI NETKO...

Negdje mi netko žudi stišat boli,
Netko mi boli udvostručit želi.
Tko je taj što me nepoznatog voli?
Tko je taj koga očaj moj veseli?

Netko me traži lutajući svijetom,
Željan da stisne prijateljsku ruku.
Gdje je taj koji podigo bi veo
I brod konačno uveo u luku?

Netko bi bio sretan da me sreo,
Netko me sreta da nanosi jade.
Gdje je taj što bi uzdigo me lijetom,
Na dušu snova što odavno pade?

TKO...?

Tko me to stalno iz daljine gleda?
Tko me to stalno u blizini prati?
Osjećam pogled na sebi što ne da
Sakriti tajnu i želi sve znati.

Tko mi to moćno zaokuplja snove,
I misli moje obuzima živo?
Tko me to stalno u daljini zove,
I čudnom snagom prodire u tkivo?

Čujem gdje zvoni tajanstvena jeka,
I mami zvukom nevidljivih žica.
Tko me to stalno u daljini čeka,
A da mu ne znam imena ni lica?

U JESENJE DANE

U jesenje dane olovne sivoće,
Kad se magle kao teške misli vuku,
Kad sa žutim lišćem pada zrelo voće,
Tražiti ćeš možda još nečiju ruku.

U jesenje dane sumorne i svele,
Kad sve što sazrijeva žudi svome toku,
U jesenje dane kad se ptice sele,
Osjetit ćeš suzu i u tuđem oku.

U jesenje dane kad se nebo muti,
Kad se uspomene prošlih snova sjate,
Znat ćeš dok u magli tonu naši puti,
Kako, osim tebe, još i drugi pate.

PJESMA OBLACIMA

U svome vječnom lutanju, nošeni vjetrovim ćudima,
Letite, krila srebrnih, bez krika i bez šumova,
Svi snovi svijeta snivaju u vašim razdrtim grudima,
Oblaci, bijeli putnici dalekih eterskih drumova.

Planete žarom purpurnim za sutona i svitanja
Tamnite crnim sjenama ko slutnjom punom nemira;
Onda ste mrki putnici na plavoj stazi skitanja
Onda ste teški akordi što plove prostorom svemira.

Nekad ste bijele zastave rumenom krvlju rošene,
Nekada mreže srebrnih niti sunčanog pauka,
Nekada zemlje neznane po moru svijetla nošene
A nekad crne galije s četama crnih bauka.

Časom ste spretni radnici, koji u stalnom kretanju
Stvaraju zračne dvorove, čarobnost novih krajeva;
Časom ste krasni vrtovi u svome kratkom cvjetanju
Ili vulkani svemirski il špilje grdnih zmajeva.

Sjenčite nad planinama, divljinom gorskog bezdana,
Brodite raznim zemljama, daljinom morskih žalova,
Prate vas svijetla sunčana, tišina noćna zvjezdana,
Zdrave vas gorski odjeci i žubor riječnih valova.

Oblaci, krune visokih vrhova koje krunite,
Oblaci, plodnost vrtova i snage šumskih potoka;
Ovdje si vrevom zapada razdrte grudi punite,
Tamo zvucima zanosne pjesme s mirisnih otoka.

Vi ste u vječnom lutanju, nošeni vjetrovim ćudima,
Letite krila srebrnih bez krila i bez šuma,
Svi snovi svijeta snivaju u vašim razdrtim grudima,
Oblaci, bijeli putnici dalekih eterskih drumova!

SLUTNJE U NOĆI

I

Kud blude prostori noći,
Tajanstvenim stazama tame,
Tko će u posjete doći
Dušama koje su same?

Pritišću mračne visine,
Slutnjom i užasom rone,
Strah me je, strah me je, sine,
Večernjih zvona što zvone!

Drhću sanjive breze
Pod plaštem turobne noći
Prate nas, pune jeze,
Neke tajanstvene oči.

Prolijeću noćne ptice
I zvukom stravične rime,
Ko s neke napukle žice
Dozivlju nečije ime.

Misli prazninom jezde
S bolom patničkog roblja.
Čudno nas gledaju zvijezde
Ko svijeće s dalekog groblja.

Mjesec raspliće kose
U gustom drvoredu,
Koga to noćas nose?
A tko je sutra na redu?

II

Opet tajanstvena noć,
Mjesec krvava bajka!
Tko će mi u snu doć,
Pokojni otac ili majka?

Nedavno umrli drug
Možda mi pričati želi,
Il pokojnika krug
U moju blizinu bi htjeli.

Pod krošnjama dugačak put,
Osjenčen lipom i brezom,
Neko me hvata za skut
I šapuće, s hladnom jezom.

Tajanstven šapat i muk,
Il vjetrić u krošnjama žutim?
Što znači njegov zvuk?
Ne znam, al smisao slutim!

PISMO MAJCI

U predvečerje Ti pišem, majko, sunce se skriva
U sjeni velikog grada na domaku prve tame.
Ovdje, gdje stalno vlada žamor i buka živa
Vrlo se često duše osjete sasvim same.

Majko, još žudim mišlju za Tobom i rodnim mjestom
I žudnja mi često iz grudi čežnjivi uzdah ote.
Majko, još uvijek dok lutam prašnjavom životnom cestom
U srcu tragove nosim bezmjerne Tvoje dobrote.

Još uvijek na mahove, kada preteški bol me pljusne,
Skrivam ga kao i Ti preda mnom — gustim velom
O majko, preda mnom Ti si plakala smijehom usne.
Ti si se mojoj sreći smijala suzom vrelom.

Žudnja me mori, majko, i pišem dok sunce se skriva
U sjeni velikog grada na domaku noćne tame.
Ovdje, gdje stalno vlada žamor i buka živa,
Vrlo se često duše osjete sasvim same.

SONET MRTVOJ KĆERI

Te mile oči, drage oči njene,
Ko da su stalno nešto reći htjele,
Ostale sad su riječi nerečene,
Propali snovi jedne čežnje vrele.

I sve je samo bolna rana ljuta,
Na srcu, duši, snovima bez nade,
Zar nije, Bože, bilo drugog puta,
Neg da se ocu gorki bol zadade?

Sumračna tuga, poput teškog grada,
Na kratku sreću svom težinom pada,
I sve što sjeća nekadašnjih čari.

Negdašnji osmijeh blista suzom jada
I sve je, sve je tako tužno sada,
Rad mrtve kćeri i rad živih stvari.

OČEVA MOLITVA

Bože, dižem Ti srce, umjesto kaleža,
I prinosim žrtvu svetošću njegovih muka,
Za čednost rođenu sred previranja i paleža,
Za cvijetak nježnoga struka!

Za njega što je od vjekova određen bio
Da prođe životom kao nova radost il patnja,
Da ispuni cijelu prazninu u kojoj sam snio,
Samoći da bude mi pratnja.

Da li će dospjeti da izvrši svoje poslanje,
I usmjeri sretno korak do cilja žudnje,
O, ne daj da bi ga ljubav il krivo znanje,
Zavelo putem bludnje!

Ublaži nad njim olujne prijetnje moćne,
Nad sjenom razastri utjehu milosti svete,
Od ponora životne staze i straha jeze noćne,
Sačuvaj drago mi dijete!

Svemoćni! Dižem Ti srce, umjesto kaleža,
I prinosim žrtvu svetošću njegovih muka,
Za čednost rođenu sred previranja i paleža,
Za cvijetak nježnoga struka!

SVOJOJ DJEČICI

Misao na vas drhće u daljini,
I strepi s neke slutnje koja raste,
Zanesen mišlju meni sve se čini
Čujem vam riječi kao cvrkut laste.

Ručice male srce moje traže
I silnom snagom one sebi vuku,
Dok mi se oči u zanosu vlaže,
S tolike žudnje ovih malih ruku.

U vijenac mašte svoje misli slažem
I domu stremim da me želja mine,
Da pomilujem i da nešto kažem
Kćerkama dragim, tebi dragi sine.

Daljina što se između nas stavlja,
Tišti u srcu, mislima i duši,
Teško je kad se ne može da javlja
I plamen žudnje mora da uguši.

Misao samo drhće u daljini,
I strepi s neke slutnje koja raste,
Zanesen mišlju meni sve se čini
Čujem vam riječi kao cvrkut laste.

JESENSKA SNATRENJA

Umornih krila odlijeću ptice u jatima,
Iz kraja u kojem požutjelo zelenilo gine,
Pjev im je sličan sumračnim jesenjim satima,
U kojima zalud se čeka milost od sudbine.

To je vrijeme poodmaklo, koje skriveno dolazi,
Šuljajući se tihim korakom pregaranja,
Kada umornost, kao svakidašnja gošća, prolazi
Kroz tajne odaje vrelog životnog stvaranja.

O, da l' će još jednom negdašnja sreća prozboriti,
Oživjeti radošću ovozemaljska zbivanja?
Da l' će još jednom životnom snagom zaoriti
Krikovi žudnje s ljepotom negdašnjih snivanja?

Da l' će još jednom mirisni cvijet propupati,
Kojem su naša nadanja životnom radošću vodila?
Da l' će još jednom snatrenja svemirskim stazama stupati
Beskrajem, kamo su nekada neznanom cilju brodila?

Da l' će se jednom vratiti ptice što odlijeću jatima,
Procvjetati zelenilo koje požutjelo gine,
Da li ću s ovim patnjama u kasnim jesenskim satima
Moći još jednom dočekat milosti od sudbine?

U JUTARNJEM POLUSNU

U jutarnjem polusnu bezbroj pjesama cvjeta,
Radi stvarnosti ne otvaram sklopljene oči,
Ovdje sam doma s bježanjem svojim od svijeta,
Na velikom izvoru vječne ljepote i moći.

Što me to goni na put kroz prostore bljeska,
Kroz kakvo šarenilo ugodno omamljen ronim?
Raznolikost boja pred mojim se očima ljeska,
Svijetla kraj mene struje, daljine pred sobom gonim.

Daleko od zemlje osjećam jačanje krila,
Kako je divno stupati svjesno kroz snove!
Da li je duša u ovom predjelu bila,
Ili su za nju to slike tek sasvim nove?

Rasplinjen nemir u sferama beskrajnih draži
Slijedi zvuke do sada neznanog zova,
U polusnu bdijem, kao na čudnoj straži,
Između bola i sreće, između jave i snova.

U NAMA...

U nama vriju izvori slutnje,
Žudnje se vrele nad dušom svode,
Gromovi silnog podzemlja tutnje,
I spi mirnoća jezerske vode.

U nama lebde maženi snovi,
I život mame iskonske draži,
Uvijek smo stari i uvijek novi,
Sa srcem što vječno žudi i traži.

Vedrinom dana, dubinom noći,
Prolijeću želje tajnoga žiga,
Nekuda poći, nekuda poći,
Izvan svih međa patnje i briga.

Mjesečne čežnje, ljubavne sjete,
Prošlosti sjene sunčanih dneva,
Sve se to plete, sve se to plete
U sveti plamen ritmičkog spjeva.

Stvarnosti zbogom! Za ljubav mira
Puštamo grubost svagdašnje hajke,
Plamenim žarom neka nas dira
Beskrajna nježnost, najljepše bajke.

Mi znamo za što izgara duša,
I prekomjerno dubinom roni,
Svejedno da li netko je sluša,
Tajnama čudnim kada zazvoni.

Od vjekova život je u nama skrio
Zbivanja, ispod mističnog vela,
U carstvu snova svaki je bio
Da briše bore s umornog čela.

SPOMEN

Suze, naviru suze,
Prošao mnogo sam toga,
Tko mi to najljepše uze,
O Dunave, djetinjstva moga!

Nestali vedri vidici,
Brige me dnevne more,
O vinogradi, šljivici,
Na podnožju Fruške gore!

A spomen tišti, peče,
O, srce, povratka nema,
Uzalud žudiš veče
Pod proljetnim nebom Srijema!

ŽIVJETI ZA SVE...

Živjeti za sve što postoji
U čovjeku, prirodi, svemu,
Biti tuđi i biti svoji,
Kad znadeš zašto i čemu!

Živjeti poletom srca,
Ljubavi više od svega,
Svejedno nek duša grca,
Kad ima vjeru u Njega.

Živjeti za praštanje ludo,
Ljubav poljana i šuma,
I vjeru u divno čudo,
Ljepotu iznad uma.

Za bolove, bolove skupe,
Krila za lijetove spremna,
Za srca što znaju da stupe
Daleko od područja zemna.

Živjeti za sve što postoji
U čovjeku, prirodi, svemu,
Biti tuđi i biti svoji,
Kad znadeš zašto i čemu!

TEKIJE

»Sniježna Gospa« kraj moga rodnog mjesta

I

Pod starom lipom stoji slika Gospe
»Marije Sniježne«, plave oči tješe
Umornu dušu, trag milosti prospe
Osmijeh sa usne, što se blago smiješe.

Tu mnogi putnik zastane kraj puta,
Il klekne, rane srca da izliječi,
Te usnom takne vrh Njezina skuta,
Molitve svete šapćuć nježne riječi.

Tek kada zavist nježno srce dirne,
Il teška sumnja vjerno srce tače,
Tuga se spusti na te oči mirne,
Kažu: na slici Sniježna Gospa plače...

II

I danas, ko nekad kad sam bio dijete,
Al s više bola i rana što peku,
Htio bih kleknut kraj te slike svete,
I pustit suze da potokom teku.

Sve moje čežnje nadanja i snove,
Negdašnju radost, spomen davnih dana,
Htio bih metnut ispred slike ove,
Pred Sveto Srce, kraj lipovih grana.

I reći: Majko, trpio sam mnogo,
Svi mi se snovi rasplinuše varkom.
O. kad bih samo vratiti se mogo
U mirnu luku, lutajućom barkom.

III

I sad, kad slušam zvuk večernjeg zvona,
Ko negda, kad sam bio malo dijete,
U prošlost davnu odvlače me ona,
I misli moje u zavičaj lete.

Dvorište vidim, dijete kule gradi,
I vidim majku kao da je živa,
Voćnjaci rude, zriju vinogradi,
I sunce blista iznad rodnih njiva.

I često, tako, sjećanje zapeče,
Kad pozdrav Gospi s tornja crkve zvoni,
Svaki mu zvuk je pjesma davne sreće,
I svaki zvuk je suza što se roni...

MAJCI SVIJETA

Ah svi mi, svi mi žudimo za sunčanim oazama,
Nemirom misli tražimo smirenja nadzemaljskoga,
O Ti, što vječno kraljuješ zvjezdanim mlječnim stazama,
Pogledaj na nas grešnike, s prijestolja svoga rajskoga.

Jer mnogo živi bijednika na našim hemisferama,
Mnoštvo ljudi predobrih griješe sviješću nesvjesnom,
Griješe, a ipak sanjaju o plavim dalekim sferama,
Griješe, a ipak kucaju srcem po svodu nebesnom.

Pečat je volje preslabe na mnogoj duši kristalnoj,
Što stalno žeđa svjetlosti a ostaje u tminama,
Obodri nas, o Prečista, i našoj želji nestalnoj
Ojačaj krila klonula, za uspone k visinama.

Mnogi ljudi predobri utjehe Tvoje žeđaju,
Sreća je ljudska varljiva, ko sunca zrake proljetne,
Oprosti, Majko milosna, ako Te oni vrijeđaju,
Srce su njino dražile nepravde svjetske stoljetnje!

Tebi se za njih zalažem, ljubav je Majke svemoćna,
Molim Te za sve bijednike, nemoj ih zaboravljati,
Majko, bez Tvoje milosti duša je njina nemoćna,
A samo tračak milosti i ona će ozdravljati.

Mnoge su duše cvjetovi u zamrznutim vazama,
Nježno ih treba kraviti i blagošću poškropiti,
Samo ih s puno ljubavi povedi zvjezdanim stazama
I sve će čaške mirisnih cvjetova se rasklopiti.

MNOGE DUBINE...

Mnoge dubine poniru sred muka,
I mnogi snovi umiru u mašti,
Ritmovi mnogi nestaju bez zvuka,
Previše skromni i premalo tašti.

I čežnje mnoge izgaraju šutke
U slaboj volji da izvrše djela,
A nada sine samo na trenutke,
Previše slaba a previše smjela.

I mnogoj duši, koja nježno strepi,
Uzima stvarnost zadnju kap veselja,
Tako od svega što nam život krijepi,
Ostaje samo misao i želja...

ZAŠTO?

Ah, što su sve naše misli i dubine,
Sva odlučnost volje i sve moći lomne,
Spram azurnog vrha nebeske visine,
Spram čednosti same jedne duše skromne.

Sva mišljenja tupa zamaranju, muče,
Premalo je svijetla nad ruinom uma,
Naš je razum isti danas kao i juče,
Skitnica bez cilja sred životnog druma.

I sve želje naše teže u beskrajnost,
U traženju nečeg vrednijeg od zlata,
Nas odviše tišti omeđena trajnost,
Mjerenje vječnosti po kucanju sata.

I žudimo mudrost za ljudske živote,
Tražimo je ispod učenjačke maske,
Dok dvojimo drsko u mudrost s Golgote,
Pribijenu na dvije ukrštene daske.

Zašto onda pjesme i ljepota svega
Ako svrhu naših djela kriju tajne,
Ako na dnu svijesti ne nosimo Njega,
Ko blistavu zvijezdu usred noći vajne.

Zašto onda naše misli i dubine,
Sva odlučnost volje i sve moći lomne,
Više vrijedi pogled u plave visine,
Više vrijedi čednost jedne duše skromne.

HTIO BIH VRATITI...

Htio bih vratiti što se više ne da
Sjaj umrlih zvijezda što su davno pale,
Ljepote skrivene od naših pogleda,
Prošle, a da same sebe nisu znale.

I sve nemoguće: gledat neviđeno,
Slušat mrtve zvuke u dugačkom nizu,
I u grubu stvarnost vratit doba sneno
Da stvari daleke budu sasvim blizu.

Neomeđen prostor sagledati okom
Uhvatiti jeku sa četiri strane
Pa u jednom času snažnom i dubokom
Proživjeti prošlost u današnje dane.

Proniknut zbivanja od sutra i juče
Ko proročki znamen utisnut u nama,
O, sve je to živo, makar nemoguće,
U snovima našim i našim pjesmama.

RATNI USKRS

Nemir sumnje stvara stisku,
Što će biti drugog dana?
Dnevno čujem tužnu vrisku,
Gledam bezbroj ljutih rana!

Ko prokletstvo jednog čina,
I tragika mnogih htijenja,
Leži mrtvo tijelo sina
U znak novog iskupljenja.

Pod izvorom vrele krvi,
Slavolukom naših jada,
Netko žudi biti prvi
Sred gomile koja pada!

Svi se čudnom mišlju snaže!
Čija je to želja vruća,
Da u tuđoj krvi traže
Zoru svoga Uskrsnuća?!

MOLITVA ZA MIR

Kriste, za sumnju što očajem vlada,
Smisao molim da je skladno smiri;
Milostiv pogled povrh naših jada
Kao štit blagi svemoćno raširi.

Na raskrsnice ko putokaz neka
Umilno padne sjena Tvoga lika,
Jer svakim smjerom ko slutnja daleka
Plaše nas zvuci jednog novog krika.

Kroz Tebe samo svi putevi vode
U svijetle zore naslućene smjelo.
Kroz Tvoju ljubav nek se s nova rode
Sve časne žudnje za veliko djelo.

I upri prstom u sunčane strane
Gdje nemir dnevni počinje da blijedi;
S utjehom dragom za duboke rane
Od novog bola blago nas poštedi.

Za svaku sumnju što očajem vlada,
Smisao daj nam da je skladno smiri;
Milostiv pogled povrh naših jada
Kao štit blagi svemoćno raširi.

SADRŽAJ

Prolog — — — — — — — — 3
Nadahnuće — — — — — — — 4
Molitva — — — — — — — 5
U crkvi — — — — — — — 6
Stvaraocu — — — — — — — 7
Na putovima vječnosti — — — — 8
Kad dođe vrijeme... — — — — 9
Negdje mi netko... — — — — 10
Tko...? — — — — — — — 11
U jesenje dane — — — — — — 12
Pjesma oblacima — — — — — 13
Slutnje u noći — — — — — — 14
Pismo majci — — — — — — 16
Sonet mrtvoj kćeri — — — — — 17
Očeva molitva — — — — — — 18
Svojoj dječici — — — — — — 19
Jesenska snatrenja — — — — — 20
U jutarnjem polusnu — — — — 21
U nama... — — — — — — — 22
Spomen — — — — — — — 23
Živjeti za sve... — — — — — 24
Tekije — — — — — — — — 25
Majci svijeta — — — — — — 27
Mnoge dubine... — — — — — 28
Zašto? — — — — — — — 29
Htio bih vratiti... — — — — — 30
Ratni Uskrs — — — — — — 31
Molitva za mir — — — — — — 32

AUGUST ĐARMATI ROĐEN JE 31. SRPNJA 1906. U SRIJEMSKIM KARLOVCIMA. PUČKU ŠKOLU I KLASIČNU GIMNAZIJU POLAZIO JE U RODNOM MJESTU, A FILOZOFSKI FAKULTET U ZAGREBU.

SLUŽBOVAO JE NA SREDNJIM ŠKOLAMA U ZAGREBU, ĐURĐEVCU I DRENJU KRAJ ĐAKOVA. NEKO JE VRIJEME BIBLIOTEKAR ARHEOLOŠKOG MUZEJA U ZAGREBU, TE RUKOVODILAC ZA PROPAGANDU U IZDAVAČKOM ZAVODU JUGOSLAVENSKE AKADEMIJE ZNANOSTI I UMJETNOSTI U ZAGREBU. SADA JE PROFESOR NA KLASIČNOJ GIMNAZIJI U SUBOTICI.

SVOJE STIHOVE OBJAVLJIVAO JE U BROJNIM HRVATSKIM LISTOVIMA I REVIJAMA. POSEBNO JE IZDAO DVIJE KNJIGE PJESAMA: „LIRIKA“ GODINE 1936., I „CVIJETOVI NAD PROVALIJAMA“ GODINE 1941.